

MÉREGTELENÍTŐ
2022.12.szám

KEDVES OLVASÓ!

Tisztelettel és szeretettel szólok Hozzád most, amikor közösen visszatekintünk a 2022. esztendőre. Köszönjük, hogy velünk tartottál, hogy hűségesen elolvastad, meghallgattad mindazt, ami hónapról hónapra felkavarta érzelmeinket, meghatározta gondolatainkat, irányította cselekedeteinket. Hisz életünk eseményei úgy mozgatják meg lelkünket, mint a szél a víztükröt, hol kisebb, hol nagyobb hullámokat keltve. Mindezt megpróbáltuk szavakba öntve megosztani Veled, remélve, hogy olykor rezonál a Te lelked rezgéseivel is.

Ez az év nem volt könnyű, nem volt eseménytelen. Ha fiatal vagy, talán könnyebben túltetted magad a világ nehézségein, hisz jobban lefoglaltak a saját életed történései. Talán ösztönösen távol tartod magadtól a sok problémát, azt hiszed, hogy a Te életedet nem tudja nagyon megrengetni a még távolinak tűnő háborúval járó szenvedés. Ha az idősebb korosztályhoz tartozol és már sokat megéltél, felelősnek érzed magad a világért, de tehetetlennek is a sok fájdalmat, igazságtalanságot látva.

Akár így, akár úgy, fel kell vállalnunk a ránk eső lelki terheket, a nekünk jutó feladatokat. Akarva-akaratlan mindnyájan részt veszünk a jövő kialakításában a magunk szándékaival, fáradozásával, bízva a jó győzelmében.

A REMÉNY kötelez, hogy felszínen maradjunk, hogy ne tudjanak lehúzni a negatív erők. Hiszen mindig segítségünkre siet a HIT abban, hogy végül úgyis a SZERETET győzedelmeskedik.

Fejezzük be hálával ezt az évet azért, mert élünk, mert sok jót tehattünk, és a világunk minden rosszal együtt is szép. Így kezdjük el az újat.

Évről évre egy jó kívánsággal, jó tanáccsal zárjuk közös utunkat: BUÉK!

BÍZD ÚJRA ÉLETEDET Krisztusra!

000

Fésüs Éva: Csak ennyi

Amit ma megtehetsz, kevés,
mégse halaszd el holnapig;
részekből teljesül az egész,
nagy szívvel tedd meg a kicsit.

Ezer szóból csak egy igaz,
és sok beszéd elrejtetheti,
ha rábukkannál, melyik az,
ne tétovázz kiejteni.

Amit ma eltehetsz se sok,
- nincsenek garasos csodák, -
de valaki örülni fog
még ennek is, hát add tovább.

Naponta egy lépést tehetsz,
hogy messzi célodat elérd,
de ne csüggedj, Akit szeretsz,
ugyanígy elindul feléd .

Tudomány és vallás

A fizikai Nobel-díjat (megosztva) 2022-ben **Anton Zeilinger** kvantumfizikus kapta, aki tudományának történetéről is rendszeresen nyilatkozik a szélesebb közönségnek, és a valláshoz fűződő viszonyáról is készségesen beszél.

„...**A tudomány és a vallás valójában kiegészíti egymást. Szerintem ez rendkívül pozitív dolog!** Hogy mi nyújt támpontot számomra? Az a meggyőződés, hogy létezik valamilyen transzcendens valóság: sokan Istennek nevezik, vagy más kifejezésekkel jelölik. Számomra pedig ez nem is csupán meggyőződés, hanem életem egyik fontos tapasztalata, hogy a világ nemcsak anyagi természetű. Érdekes módon mindig is átéltem ezt a tapasztalatot, kezdettől fogva. **Életem egyetlen pillanata sem telt Isten nélkül.** Ez nem azt jelenti, hogy állandóan templomba járok. Az a fontos számomra, hogy **létezik valamilyen fizikán túli (metafizikai) valóság – ami több annál, amit a természettudomány eszközeivel látni és mérni lehet.**

A tudomány és a vallás közötti feszültség némi leegyszerűsítéssel azzal magyarázható, hogy mind a tudomány, mind a vallás hajlamos átlépni a saját illetékességi körét. Ha például a természettudósok azt állítják, hogy maradéktalanul meg tudják magyarázni az evolúciót, akkor nem veszik figyelembe, hogy nem tudnak magyarázatot adni a „véletlenre”, amely pedig fontos szerepet játszik a folyamatban. Másfelől a vallási fundamentalisták szó szerint értik a Bibliát, és azt állítják, hogy a teremtés pontosan úgy történt, ahogyan a Bibliában olvasható (mindössze néhány nap alatt). Katasztrófa, ha a tudomány és a vallás ily módon félreérti önmagát.”

„Mert csoda mindig van. Csak nem mindig vesszük észre, nem mindig fogadjuk be. Nem véletlen, hogy Jézus sem tett mindig csodát, és ha tett is, sokan akkor sem látták – még ha nyitva volt is a szemük. Hidd el, csoda akkor is van, ha nem érzed, nem látod. A csoda, hogy Isten velünk van. Látjuk, vagy nem, halljuk, vagy nem, érezzük, vagy nem, hisszük, vagy nem – Ő velünk van. **Ez a csoda. Karácsony csodája.**”

Milyen bölcs volt az Atya, hogy nem ragyogó dicsőségben, félelmetes Istenként, hanem védtelen kis csecsemőként küldte el közénk a Fiút. Ha nem osztozott volna emberségünkben, nem szerethetnénk Őt ennyire

Olvasó, ha hiszed, ha nem, az alábbi írást nem én, hanem lapunk Legfőbb Szerkesztője küldi. Életünknek ez a leckéje már megjelent korábban 2006. decemberében a Méregtelenítőben. Most aktualitását a következő titokzatos esemény adja: Az elmúlt hónapban igen nagy vehemenciával dolgoztam, s ilyen felpörgött állapotomban 3-szor ütköztem kőkeményen egy-egy személlyel. Ezek nem fizikai ütközések voltak, de ki tudja, MI JÖTT VOLNA, HA NEM KAPOM MEG EZT A LECKÉT. Amikor magamon elgondolkodva megnyitottam a gépemen előző napi munkám elmentett terméseit, ez az írás tolakodott elő – bár én nem kerestem, nem gondoltam rá, s ő békén pihent 16 éve egy mentett file kellős közepén. De elolvasva egy pillanat alatt megértettem: ez most aktuális, nekem szól, és le is hűtött, le is állított. Újabb ütközésről már nem számolhatok be Neked. Ámulok a titokzatos figyelmeztetésen. Akivel történt hasonló, titokzatos dolog, az érti szavaimat.

A megadásról

részlet E. Kübler-Ross - D. Kessler: Életleckék című könyvéből

„...A megadásban bármikor csodálatos békére találhatunk. Sajnos, túl sokan vannak olyanok közöttünk, akik félnek tőle, mert számukra annyit jelent, mint feladni, beletörödni, és ez a gyöngeség jele. **A megadásban azonban nincs semmiféle gyöngeség, vagy fájdalom.** Erős hit kell ahhoz, hogy elképzeljük: minden rendben van betegség vagy veszteség közepette is.

Az aktivitást egyenlőnek gondoljuk az erővel, a passzivitást a gyengeséggel. Pedig megengedhetjük magunknak, hogy ellazítsuk magunkat. Egyszerűen **elengedhetjük magunkat, tudván, hogy az élet úgy fog kibontakozni, ahogyan kell.**

A megadásra való jeladás akkor érkezik, amikor túl kimerültek vagyunk ahhoz, hogy egy helyzetet irányítani tudjunk. Azért adjuk meg magunkat, hogy a halálos szorításból szabaduljunk. Hogy ne aggódjunk tovább. Hogy ne kelljen tovább folyamatosan küzdenünk, ami annyira romboló. A küszködés félelmet teremt, azt a hamis hitet alakítja ki bennünk, hogy életünket minden tekintetben folyamatosan irányítás alá kell vonnunk.

Itt az ideje hát a megadásnak, annak, **hogy abba az irányba lovagoljunk, amerre a ló megy, hogy az árral ússzunk, ne pedig vele szemben.**

Sokunk abban az illúzióban élve tevékenykedik, hogy veszélyes lenne **egyszerűen csak hagyni, hogy a mindenség gondoskodjon rólunk.**

De valóban szükséges-e a mi irányításunk a világ működéséhez? Nem kell korán felkelnünk azért, hogy emlékeztessük a mindenséget arra, hogy a napnak fel kell kelni. Nem kell évente figyelmeztetnünk gyermekeinket, hogy nőjenek, és nem kell gondoskodnunk arról, hogy a bolygók megfelelő távolságot tartsanak egymás között.

A világegyetem működteti ezt a bámulatosan komplex bolygót minden virágával, fájával, állatával, napsütésével együtt, meglehetősen jól, és mégis éppen ez az erő az, amelynek nem merjük megadni magunkat.

Gyakran nincs más módja a világmindenségnek arra, hogy meggyógyítson bennünket, csak az, hogy nehéz helyzetekbe juttat. Próbáld úgy tekinteni ezeket, mint *ami van*, nem úgy, mint *ami rossz*. Valójában egyikünk sem tudja, miért történnek meg az események az életünkben. Az a baj, hogy azt gondoljuk, tudnunk kellene, de **az Élet alázatot követel, mert az Élet titok, misztérium.**

Hogyan adjuk meg magunkat? Olyan ez, mint amikor befejezzük a kötélhúzás játékát – egyszerűen csak **elengedjük** az eseményeket. Elengedjük az utunkat, megtanulunk bízni Istenben, a mindenségben, és akkor – életünkben először – lassan megnyugszunk.

Elfogadjuk, hogy nem igazán tudjuk, hogyan kellene alakulnia az életnek. Akik visszatekintenek az életükre, látják, hogy **a „rossz helyzetek gyakran jobb helyekre vezették el őket, és hogy amiről azt gondolták, hogy jó, az nem szükségszerűen volt a legjobb számukra.** Ezért fel kell hagynunk azzal, hogy tudni akarjuk, merre sodor bennünket az élet, és fel kell hagynunk azzal a törekvésünkkel, hogy az irányíthatatlant irányítsuk. Valahányszor azt gondoltuk, hogy biztosan tudjuk, mi a legjobb, illúziókkal birkóztunk. Soha nem tudtuk, és nem is fogjuk tudni.

Foglalkoztam egyszer egy 74 éves, Parkinson-kóros férfival, aki egész életében nagyon aktív volt. Most nem tudta elfogadni, hogy családja gondoskodására szorul, ezzel őket terheli. Fontolgatta az öngyilkosságot. Nem tudta elviselni, hogy egész életében döntéseket hozott, most pedig kiszolgáltatott. Tudtam, hogy pilóta volt, ezért megkérdeztem: „Volt-e olyan helyzetben, amikor mások döntésének elsőbbséget kellett adnia?” – „Igen, a torony irányításának engedelmesskednem kellett. Tudtam, hogy a légiforgalom-irányítók jóval átfogóbb képpel rendelkeznek arról, ami történik, így örömmel rájuk hagytam a döntést.”

„Akkor el tudja-e hinni, hogy a mostani helyzetében is lehet egy átfogóbb kép, ahogy a szerettei életében is? Lehet, hogy a megtanulandó leckék nem csak magának szólnak, hanem az egész családnak? Úgy, ahogy az irányító is minden géppel törődött, amely a levegőben volt, nem csak magával?” Mintha egyszerre megértette volna: a megadás jelen esetben az ő választása, és nem feladást jelent.

A megadás és a pusztán feladás között lényeges különbség van. **A feladással megtagadjuk az életet, ha viszont megadjuk magunkat, akkor elfogadjuk olyannak, amilyen.**

Mikor jön el a megadásra megfelelő idő? Mely helyzetekben? Minden nap, minden pillanat és minden helyzet alkalom arra, hogy megadjuk magunkat. Mikor születünk, megadjuk magunkat egy olyan erőnek, amely nagyobb nálunk, majd újra, amikor meghalunk. Az élet létrejötte és a halál között pedig eltévedünk, mert elfelejtjük megadni magunkat.

Ha valamit meg lehet változtatni, változtasd meg, ha megvan rá az erőd! De tanuld meg felismerni a helyzeteket, amelyeket nem lehet megváltoztatni!

Ha úgy érzed, nincs benned béke, itt az ideje a megadásnak.

Ha az élet nem folyik tovább zökkenőmentesen, itt az ideje a megadásnak.

Ha úgy érzed, te vagy mindenért a felelős, itt az ideje a megadásnak.

Ha meg akarod változtatni azt, amit nem lehet megváltoztatni, itt az ideje a megadásnak.

Ha hagyjuk az események folyását, ahelyett, hogy állandóan azon küszködünk, hogy mi irányítsuk azokat, akkor egy csodálatos ajándékot adunk önmagunknak. **Ha** visszatekintünk az életre, látni fogjuk, hogy legjobb pillanataink és legnagyobb lehetőségeink nem a dolgok helyreigazításáért való küszködésből származtak. Szerencsés véletlenek egybeesésének látszanak, mintha csak azért következtek volna be, mert olyankor éppen a megfelelő helyen voltunk a megfelelő időben. Így működik a megadás és így működik az élet is: finoman és láthatatlanul.

A változtatás szükségessége olykor nyilvánvaló, olykor pedig nem. Amikor nem tudjuk, itt van-e a megadás ideje, segítségünkre lehet a **derű imája** : „Istenem, add meg nekem a derűt, hogy elfogadjam azokat a dolgokat, amelyeket nem tudok megváltoztatni, a bátorságot, hogy megváltoztassam azokat a dolgokat, amelyeken változtatni tudok, és a bölcsességet, hogy tudjak köztük különbséget tenni.”

Marion Brenish: A melegség időszaka...

Kaliforniából érkezett turista létemre nem voltam hozzászokva a decemberi maró hideghez, ami Washingtonban várt. Ez jócskán kedvét szegte vakációs hangulatomnak.. A hőmérséklet mínusz 20 fok alá süllyedt. Azért botorkáltam be a távolsági buszjáratok állomására, hogy felmelegedjek. Itt kaptam leckét ennek az évadnak igazi értelmezéséből – furcsa módon éppen egy hajléktalantól.

Miután letelepedtem a váróterem egyik padjára, kezemben egy csésze forró kávéval, a melegség lassan átjárta a kezemet és lábamat. Láttam, hogy néhány hellyel arrébb hajléktalan üldögél, és nagyon sok vacsoravendég özönlik az emeleti vendéglőből a nagy előcsarnokba.

Finom ételek mennyei illata arra csábított, hogy fontolóra vegyem a korai vacsorázás gondolatát. Szomszédom sóvárgó tekintete nyilvánvalóvá tette, hogy az ő figyelmét sem kerülte el az illatozón. Azon töprengtem, vajon mennyi ideje már, hogy nem evett semmit. Arra számítottam, hogy odajön hozzám alamizsnáért, és örömmel tettem volna eleget kérésének, de erre nem került sor. Minél világosabban láttam át ezt a helyzetet, annál kegyetlenebbnek tűnt a férfi megpróbáltatása. Az agyam harcolni kezdett a szívemmel: az előbbi azt tanácsolta, hogy törődjek a magam dolgával, az utóbbi sürgetett, hogy azonnal hozzak enivalót a hajléktalannak.

Miközben bennem küzdelem dúlt, jól öltözött fiatal pár bukkant fel. A férj szólította meg az éhezőt. – Bocsásson meg, uram. A feleségem és én most vacsoráztunk meg, és az éhségünk nem volt olyan nagy, mint ahogyan gondoltuk. Nem szeretnénk jó ételt elpocsékolni. Kisegítene azzal, hogy

igénybe venné ezt? – ezzel a szívélyes idegen nagy műanyag tartályban ennivalót nyújtott át.

– Isten áldja meg mindkettőjüket. Boldog Karácsonyt! – hangzott a hálás válasz. Örültem a látottaknak, de bosszantott tettekre készségem hiánya. Figyeltem, miként viszonyul szomszédom váratlan szerencséséhez. Először szemügyre vette a bőséges szerzeményét, az óriásszendvicset, megkevergette a salátaöntetet. Végül lassan leemelte a fedelet a levesről, mélyen beszívta illatát, két kézzel fogta a gőzölgő tartályt. Nyilvánvalóan meg akarta hosszabbítani e csodálatos étkezés élvezetét. Most már készen állt, hogy belekóstoljon a régóta sóvárgott ételekbe. Gondosan kicsomagolta a műanyag kanalat, csordultig megtöltötte, szájához emelte és... a mozdulat közben olyan hirtelen merevedett meg, hogy megdöbbsentem.

Váratlan viselkedésének az oka csakhamar nyilvánvaló lett. Egy férfi lépett be az előcsarnokba és felénk csoszogott. Hetvenes éveiben járhatott, nem volt sem kalapja, sem kesztyűje, nyári nadrágban, kopott kabátban, nyitott cipővel közeledett. A keze érdes, az arca kékes árnyalatú volt. Nem én voltam az egyetlen, aki a megpillantásakor felhördült, de szomszédom volt az egyetlen, aki tett is valamit. Gyorsan félretolta kincseit, felpattant, és a mellette lévő székhez vezette az idős embert. Saját kezével dörzsölni kezdte az öregember kezeit. Levette kabátját, és gyengéden az öregember vállára terítette. Végül így szólt- Papa, Jack a nevem és Isten egyik angyala hozta nekem ezt az ételt. Éppen végeztem az evéssel, és utálok jó ételt elpazarolni. Segítene? – ezzel a tál gőzölgő levest az idegen kezébe tette, meg sem várva a választ, de az kérdés nélkül is érkezett. – Hát persze, fiam, de csak akkor, ha megfelezed velem ezt a szendvicset. Túl sok ez egy korombelinek.

Nem volt könnyű könnyektől elhomályosult szememmel eljutnom az étkezébe, de hamarosan visszajöttem a lehető legnagyobb pohár kávéval és a rendelkezésre álló legnagyobb süteményválasztékkal. – Bocsássanak meg, uraim, de...

Az én szüleim, éppen úgy, mint az Önöké, arra tanítottak, hogy osztozkodjam javaimban másokkal, de én ott a buszpályaudvaron értettem meg világosan az **osztozkodás** szó értelmét.

Amikor elhagytam a várótermet, úgy éreztem, még soha nem volt ilyen jó melegem

HÁLAADÁS

Mindenért, amit adtál: Hála Neked, Istenem!

Mindenért, amit elvettél: Hála Neked, Istenem!

Mindenért, amit megengedtél: Hála Neked, Istenem!

Mindenért, amit megakadályoztál: Hála Neked, Istenem!

Mindenért, amit megbocsátottál: Hála Neked, Istenem!

Mindenért, amit nekem készítettél: Hála Neked, Istenem!

A halálért, amelyet nekem szántál: Hála Neked, Istenem!

Hogy a Te örök szeretetedre teremtettél: Hála Neked, Istenem!

Parancs János: Mégis

mintha csak átutazóban
időlegesen
megszállva egy-két napra
egy olcsó vidéki szállodában
úgy élek itt
mintha csak idevetődtem volna
s valami csatlakozásra várnék
ami egyre késik

ténfergek a hajnali ködben
kiismerhetetlen torlaszok
csapadék és indulatok között
meg-megújuló reménykedéssel
mégis:
az emberi mértékkel mérhető élet
valahol itt lapulhat
karnyújtásnyira tőlem

Judy Chapman: Karácsony éjjelén

Életemben először – nem szándékosan és nem is örömmel – de egyedül töltöttem egy karácsonyestét.

A húszas éveimben jártam és egészen addig az év minden fontos ünnepét család és barátok társaságában ültük meg. Karácsonyra mindig nagy terveket szőttem, és erre az estére is különleges programot terveztem egy különleges barátommal.

24-én délután azonban barátom felhívott, hogy egy családtagja súlyosan megbetegedett, azonnal haza kell repülnie, szerencsére éppen tudott egy olyan járatot találni, mely számos csatlakozással haza juttatja.

Persze megértettem, hogyne. Gyógyulást kívántam a betegnek, neki szerencsés utat. Ettől függetlenül nagyon szörnyen éreztem magam, és nagyon-nagyon magányos voltam. Karácsonykor az ember összejön a szeretteivel, de hogy ünnepelek egyedül? Mit fogok csinálni? Milyen lesz egyedül karácsonyozni? Az nem karácsony! De már késő volt ahhoz, hogy másokkal egyeztessek, hogy fogadjanak be boldog gyülekezetükbe!

Egyedüli gyermek vagyok, és kicsiny családom tagjai most sok-sok mérföldnyire éltek tőlem, már semmi lehetőségem sem volt, hogy elutazzak hozzájuk. Nem volt hát mit tenni, mint túl lenni rajta. Meggyújtottam apró karácsonyfám égőit, az ablakdísz is. Bekapcsoltam a rádiót, hogy karácsonyi hangulatot érezzek a sugárzott műsorból, és forró almabort kortyolgattam. Közben előjöttek gyermekkorom emlékei.

Az ünnep mindig a tökéletes fa vásárlásával vette kezdetét. Szokás szerint Apa és én teljesítettük ezt a küldetést. Utóbb jöttem rá, hogy Anya ekkor csomagolta be a már megvásárolt ajándékokat. Majd kiugrottam a bőrömből, hogy Apa ezekben az órákban csak az enyém lehetett. Bolondos és vicces történetei miatt féktelennek tűnt a vele eltöltött idő, észre sem vettem a hideget és nedvességet. Mikor aztán együtt a fát díszítettük, Apa mókái rengeteg nevetést fakasztottak. Anya pedig néha leült a zongorához, és karácsonyi énekeket adott elő. Aztán a forró-gőzölgő kakaó szürcsölése közben gyönyörködtünk a munkánk gyümölcsében.

Másik hagyomány volt az ünnep előtti napokban Apával az éves bevásárlási körút. Persze, Anyával is elmentünk vásárolni, de ez nem volt annyira különleges, mert vele máskor is mehettem bevásárló körútra. Vele viszont a karácsonyi sütemények sütése volt igazi ajándék, lévén, hogy nem túl gyakran segítettem neki a konyhában. Beszélgettünk, nevetgáltunk, s mikor a sütemények a sütőbe kerültek, én törökülésben ölembe vettem a hatalmas keverőtálat, és ujjammal kitorölgettem az ízletes maradékokat. Karácsony napja az ünneplés áradatát hozta. Már hajnalban kezdetét vette a vigalom, amikor is ajándékok csodás halmazát hozta a Jézuska színes csomagoló papírban, és a bolyhos zoknik is dagadoztak az apró kincsektől. Istentisztelet után egyik, majd onnan másik nagyszüleim otthonába mentünk, mindenütt pulyka menüben és ajándékokban részesültünk. Este hazafelé álmatagon bóbiskoltam a hátsó ülésen, örömmel eltelve.

Az elmúlt meleg karácsonyok emlékeit felidézve iszogattam azon az estén konyhamban az almabort, aztán fejemet a kezemre hajtva hangosan zokogtam. Mikor jól kisírtam magam, felemeltem a fejem, kinéztem az ablakon. A lágy, friss hó látványa, amely gyapotként halmozódott és finom csipkeként takarta be az örökzöld ágakat, hűsítő balzsamként hatott fájó szememre. Megfigyeltem, hogyan villóznak a szomszéd háztetőkön a fények, néztem a csillagokat, kiszúrtam egyet, mely fényesebb volt a többinél, és végre rám talált a Karácsony. Abban a pillanatban megértettem, hogy az ünnep nem az ajándékokat, nem az emberekkel együtt töltött ünnepet jelenti, a Karácsony magának a testté lett Szeretetnek az ünnepléséről szól.

A béke vigasztaló takarójába burkolózva, immár örömmel felkuporodtam a kanapéra, kicsiny, de tökéletes karácsonyfám társaságában.

Ábrándozásomat telefoncsörgés zavarta meg. Meglepődve ugrottam fel, mert mindenki tudta, hogy elmenni készültem karácsony éjjelén. Anya volt, örömmel újságolta, úgy érezte, fel kell hívnia, még akkor is, ha tudta, hogy terveim voltak az estére. Ahogy beszélgettünk, éreztem a meleg kapcsolatot, melyet a közeli család áraszt.

Épphogy visszaheveredtem a kanapéra, mikor egy másik hívás is befutott. Feltételeztem, Anya elfelejtett valamit, ezért nagyon meglepődtem, mikor egy barát hangját hallottam. Elmesélte, hogy családjával töltötte az estét, de egyszer csak sürgető kényszert érzett, hogy engem felhívjon, holott ő is tudta, hogy aznap este el akartam menni otthonról. Jól kibeszélgettük magunkat, tájékoztunk egymás újdonságai felől, majd boldog ünnepet kívántunk.

Mikor egy harmadik hívás is befutott, azon gondolkodtam, talán konyhám ablakában egy aprócska madár leskelődött, mikor olyan elkeseredetten zokogtam, és SOS jeleket küldött szeretteim felé? □

Mire aznap ágyba kerültem, tizennégy ember – ezek közül sokkal már egy éve, vagy még hosszabb ideje sem találkoztam – hívott fel.

Egyszerűen csak eszükbe jutottam, és úgy érezték, fel kell, hogy tárcsázzanak.

Azóta számtalan karácsonyt töltöttem el egyedül, és nagyon elégedett voltam velük. Az a több évvel ezelőtti estén érzett szeretet meleg emléke megóvott attól, hogy valaha még egyszer magányosnak érezzem magam.

Karácsonynak titka volt, van és lesz. S ha erre nem akadunk rá, az ünnep kifejezetten megterhelővé válik. Annyira, hogy az emberek elmenekülnek előle... De vajon „máshol” rátalálhatnak-e az ünnep titkára? Úgy hiszem, hogy nem.

...Keressük meg karácsony titkát! Keressük a sok-sok karácsonyi külsőség alatt! A titkot ugyanis ellepte kétezer év története, legendák, romantika, előítéletek, tévedések, árubőség, vásárlási láz, étel és ital, gyertyafény, villódzó LED izzók, karácsonyfa, mikulás, a toleranciáról s békéről szóló szentimentális beszédek. . A keresést még a keresztyén templomokban tapasztalható külsőségek alatt is folytatnunk kell...

A titok a négy újszövetségi evangéliumban rejlik! Ezekből ragyog ránk a názáreti Jézus, Isten Fia, aki az első karácsonyon valóságos emberként földünkre született! ...Személyében megjelent az a páratlan személy, aki megmenthet minket! Csaknem minden színdarab, zenemű, film, regény és vers lényegében azt hirdeti, hogy megmentésre, más szóval megváltásra szorulunk! Hiába csukjuk be szemünket, lépten-nyomon találkozunk valamilyen bajjal, nyomorúsággal. A világgal együtt sóhajtozunk mi is: Mikor lesz ennek vége, mikor köszöntenek be a szebb napok?

Nos, karácsonykor az a Jézus született közénk, aki megmenthet öntelt kivagyiságunktól, kínzó egoizmusunktól, a másokra taposó kegyetlenségüinktől, bántó büszkeségüinktől, sértődött hiúságunktól, rossz lelkiismeretüinktől, engesztelhetetlenségüinktől... azaz: bűneinktől és következményeitől. Jézus az, aki által rátalálhatunk a tisztaságra, önzetlenségre, megbocsátásra, alázatra, szeretetre, szabadságra, békességre, a valódi boldogságra, más szóval: visszatalálhatunk Teremtőnkhez!

(részletek Sipos Ete Zoltán írásából)

Herendi Kata: Az „elég jó” karácsony titka /részletek/

Ebben az évben is rengeteg olyan igényünk, vágyunk volt, ami nem teljesült, nem teljesülhetett, hiszen felbolydult körülöttünk a világ...

Az „elég jó” ünnep megélésében elsősorban az a tudás lehet a segítségünkre, amit az év során mindannyian összegyűjtöttünk. Bizony, még akkor is, ha nem is tudatosult még bennünk ez ilyen egyértelműen: ebben az évben rengeteget tanultunk a világról, az emberekről, és a legtöbben önmagunkról

is .És ha eddig még nem tettük meg, most itt az alkalom, hogy ezért megdicsérjük saját magunkat.

Lássuk, milyen tudást állíthatunk még az „elég jó” karácsony szolgálatába!

1. Lehet egyszerűbben.

Nem kell mindig sok, és nem kell mindig azonnal... minél egyszerűbb, annál jobb, és sokszor a kevesebb is lehet több.

Ha nincs kedvünk, erőnk, időnk, lehetőségünk bonyolult, sokhozzávalós fogást elkészíteni, helyette miért ne engedhetnénk meg magunknak valami egyszerűbbet az ünnepi asztalon is?

Polcz Alaine... mondta: *„Minden, ami a kezed ügyében van, felhasználható. Illeszteni kell a fűszereket egymáshoz. Néha eltéveszted, nem baj; ilyenkor azt mondd, hogy keleti ízesítés... De ha éppen elvétetted, sose búsulj, lágyítsd, édesítsd, savanyítsd, és mosolyogj hozzá. Az életben is.”*

2. Lehet fenntarthatóbban.

Polcz Alaine Főzzünk örömmel! című könyvében egy másik izgalmas gondolat is megbűjlik: *„Nincs pénzed? Nincs időd? Tegyéll ellene! Ismerd fel, mit művel veled ez a kor, ez a társadalom! Terhel téged, és ész nélkül pusztítja a jövőt. Lázadj!*

A „jövő pusztításáról” ha addig nem is, a karanténok alatt biztosan sokan gondolkodtunk, hiszen láthatóvá vált, mekkora hatása van a Földre már annak is, ha néhány hónapra visszavonulunk mi, emberek.

Ezt a tudást a karácsonyba is magunkkal vihetjük, különösen az ajándékozás terepén. Rengeteget számít, ha átgondoljuk, mi a szükséges, és mi a felesleges. Már maga a csomagolás is kiváló alkalom ennek a gyakorlására: például a kendőcsomagolás.

3. Lehet megengedőbben.

Az egyszerűsítéshez, a fenntarthatóságához és az „elég jó” karácsonyhoz is elengedhetetlen: megengedni magunknak, hogy amit az adott pillanatban teszünk, tenni tudunk, *elég* legyen. Kimondani, hogy most ennyi megy; és nem beleragadni a magunk vagy mások iránt érzett haragba.

4. Lehet empatikusabban.

Karácsonykor különösen nagy szükségünk lehet arra, hogy empátiával forduljunk ne csak magunk, de mások felé is, hiszen a helyzetekre és körülményekre nem mindannyian reagálunk egyformán.

5. Lehet teljesebb.

...Megtanulni a hiányokkal együtt is a teljességet megélni.

Nem örülni nekik, dehogy: csak megélni azt is, hogy van, amit most nem lehet; van, aki most hiányzik, és a teljességet – ebben a pillanatban. A hiányok fontosak, jelzik, mi az, ami fontos számunkra, de nem szabad elfelejtenünk, hogy inkább útjelzők, semmint az út maga.

Az „elég jó” karácsony nem azt jelenti, hogy nem lehet boldog az ünnep, vagy ne törekedhetnénk arra, hogy boldogabb, szebb legyen. A titka abban rejlik, hogy keressünk és találjunk egy olyan egyensúlyt, ami ott és akkor, a világgal, önmagunkkal, másokkal is egyszerűen: „elég jó”.

Mi történt 2022-ben?

Az év legváratlanabb, legmeghatározóbb eseménye az ukrán területen zajló háború, amely a világ hatalmi és gazdasági átrendeződéséhez vezet. Európában nagyra nőtt az infláció. Majdnem kitört a 3. világháború.

Magyarországon parlamenti választás és népszámlálás is zajlott. Az Európai Unióban a magyar mellett portugál, francia, szlovén, olasz, lett és svéd választások voltak. Az USA-ban az u.n. „félidős” választásokat kísérte világszerte nagy figyelem.

Meghalt Erzsébet királynő.

Elmaradtak a világjárvány miatti korábban életbe léptetett rendkívüli intézkedések, korlátozások. Ismét voltak fesztiválok, többek között a Margit szigeten is.

Volt Pekingben téli olimpia /Magyarországra 1 arany és 2 bronzérem került/ és most ér véget Katarban a labdarúgó világbajnokság.

Ismét Max Verstappen nyerte meg a Forma-1 világbajnokságot.

A háború miatt az orosz művészek és sportolók bojkottja zajlott.

Az Oscar díjjal jutalmazott legjobb film, a CODA egy hátrányos helyzetű fiatal lány sikeres pályakezdéséről szól.

Átadták a Nobel díjakat: Alain Aspect, John F. Clauser és Anton Zeilinger francia, amerikai és osztrák tudósoknak kvantumfizikai kutatásaikért kapták. Carolyn R. Bertozzi és K. Barry Sharpless amerikai, ill. Morten Meldal dán tudósok a molekulák építésére szolgáló klikk-kémia és a bioortogonális kémia kifejlesztéséért ítélték oda..

Az élettani és orvosi területen Svante Pääbo svéd genetikus kapott díjat az evolúciós genetikai területén elért eredményeiért.

Annie Ernaux francia író lett az irodalmi díjazott nagyrészt személyes emlékeken alapuló írásaiért.

A közgazdasági Nobel-díjat Ben S. Bernanke, Douglas W. Diamond és Philip H. Dybvig a bankok szerepének és a pénzügyi krízishelyzetek kutatásáért kapta.

A békedíjat egy ukrán és egy betiltott orosz szervezet mellett egy elítélt fehér-orosz ügyvédnek ítélték oda.

A szilveszter eredete, története

A szilveszter Szent Szilveszter pápa ünnepe; aki a IV. században élt, és az év utolsó napján hunyt el.

A szilveszteri mulatozás, féktelen evés-ivás a római korban tartott szaturnáliákra vezethető vissza. A rabszolgák és uraik is egy asztalhoz ültek ilyenkor. A gondtalan vidámság aztán lassan az egész világon elterjedt szilveszteri hagyománnyá vált.

A honfoglaló magyarok tavasszal vagy ősszel ünnepelték az újévet, s ennek az ünnepnek a jelentősége számukra sokkal inkább az évszakváltás volt. Hiszen a nomád népeknél ekkor hajtották a legelőre ki- illetve a legelőről be az állatokat. Ezek az ünnepek a pásztorünnepek formájában máig fennmaradtak. Sokára európaizálódott ez a nap, mozgó ünnep volt még sokáig; volt, amikor vízkereszt környékén tartották. Később, a XVI. századig karácsonykor ünnepelték az újévet, amíg 1691-ben XII. Ince pápa ki nem hirdette, hogy az újév január 1-jén kezdődik. A keresztény világban azóta ünneplik e napon az újévet.

Szilveszter estéjén az emberek búcsút vesznek az óévtől, annak minden bűjával, bánatával együtt. Új reményekkel, tervekkel vág bele mindenki az újévbe. Éppen ennek köszönhető, hogy hangoskodással, kiabálással, hangos pirotechnikai eszközökkel, tűzijátékkal szokás ezt a búcsúzást megtenni.

A minél nagyobb hangzavar hivatott ugyanis a rosszat, a bánatot, azaz az óévet teljesen hátrahagyni, elfelejteni, s utat nyitni a szebb, boldogabb újévnek. Régen őseink az ártó szellemeket is ezzel akarták távol tartani a háztól. A szilveszteri bulizás célja az is, hogy jókedvvel, boldogsággal lépjen át mindenki az újévbe.

A fogadkozás eredete

A fogadkozás is arra vezethető vissza, hogy mindenki új lappal lépjen az újévbe, s minden hibáját hátrahagyja. Ilyenkor szabadon le lehet tenni a terheket, s nyíltan megfogadható, hogy mi az, amit a következő évben jobban kell csinálni, ami az óévben nem működött jól.

Népszokások szilveszterkor

Az ünnephez számtalan népi jóslat, időjárási megfigyelés, állattartási szokások, tilalmak kapcsolódnak. Protestáns vidékeken sokszor óévtemetést is rendeztek. Szokás volt még vidéken a nyájfordítás is, amely azt jelentette, hogy a juhokat, állatokat felkeltették, hogy forduljanak a másik oldalukra. Ha ez sikerült, akkor úgy tartották, hogy termékenyek lesznek a következő

évben. Erdélyi hagyomány volt az óév kiharangozása és az újév énekléssel való köszöntése. Régen az év utolsó napjának álmaiból jósoltak az újévre vonatkozólag, ezért nem ártott a mulatozás mellett az alvásra is hagyni időt.

Népszokások újévkor

Régen falun a gyerekek és felnőttek is járták a házakat és mindenhol köszöntőket mondtak újévkor. A hagyomány szerint minden ember hitt a kimondott szó erejében, ezért ilyenkor olyan köszöntőket mondtak, amelyek csupa jókívánságok voltak az újévre. Még ma is élő hagyomány, hogy az újév első napjának cselekedetei ismétlődnek aztán később az egész évben. Sok helyen ma is kényesen ügyelnek arra, hogy csak olyasmit végezzenek újévkor, amit egész évben is végezni kívánnak. Általánosan ismert és elfogadott hiedelem, hogy újév napján tilos kivinni a szemetet, mert kivisszük vele a szerencsét is a házból. Asszonyoknak ilyenkor tilos volt a munka, s az állatokat sem dolgoztatták újévkor. Ismert népi szokás volt a fokhagyma kalendárium. Minden hónap egy fokhagyma volt, amelyre só tettek. Ha a fokhagyma reggelre átnedvesedett, akkor arra a hónapra sok csapadékot vártak. Az újévi első látogató is fontos volt; ha férfi volt a vendég, az szerencsét hozott, ha nő, az szerencsétlenséget. Legalábbis a babona így tartja. A friss vízben való mosdásnak is nagy jelentősége volt. Egészséget hozott a mosakodás, és szerencsét is. Aki reggel elsőként húzott vizet a kútból, az úgy mondták, hogy elvitte az aranyvizet, azaz egész évben az ő oldalán fog állni a szerencse.

A szilveszteri ételekről

Még ma is ismert és betartott szabály, hogy újév napján tilos baromfit enni, mert az elkaparja a szerencsét. Viszont malacot enni kifejezetten ajánlatos, mert az a házhoz túrja a szerencsét. A lencsét, babot is azért esszük még ma is ezen a napon, mert a gazdagságot jelképezik és hozzák a házhoz. Egyes vidékeken rétest is sütnek, amit olyan hosszúra nyújtanak, amilyen hosszú életet szeretnének.

Aranyosi Ervin: Szilveszterkor

Engedjük el ezt az évet,
hozott rosszat, hozott szépet.
Az újat kezdjük tiszta lappal,
legyél boldog éjjel-nappal.
Kísérjenek szép emlékek,
amik szíved mélyén élnek.
A jövőtől újat várok,
boldog új évet kívánok.

Aranyosi Ervin: Boldog új évet

Eljött hát a szilveszter,
Éjfél üt az óra.
Legtitkosabb vágyaid
váljanak valóra.
Harangoznak, szól a himnusz
pezsgő a kezében.
Kívánom, hogy életed
teljen szeretetben.
Egészséged, egyre jobb,
szíved fitten dobban,
mozogj, neved, s érezd magad
napról-napra jobban!
Váltsd valóra terveidet,
legyen, ahogy kérted.
Kívánok egy sikeresebb,
boldogabb új évet!

Szepesi Attila: December

Didergő december,
cinkét szomorító,
vadmalacot visíttató,
hegyet zúzmarázó,
szélzúgatta tölgyet
hóval terítgető.

Ezüst fenyőágon
csillagszórót gyújtó,
arcot pirosító,
szemet fényesítő,
újesztendőt váró.

Birtalan Ferenc: Reggel a fákra

Ágbogas égen csillagok,
álmot lesnek. Hallgatok.

Éjlóva nyergén tolvaj jár.
Erdőn-mezőn somfordál.

Barna kalapján szélforgó.
Falevéltre rámorgó.

Reggel a fákra zúzmara ül.
Táncol a tél. Fagy hegedül.

Idézetek Einstein gondolataiból

Míg Einstein zsenialitását senki nem vonja kétségbe, arról már kevesebben tudnak, hogy bölcsessége a fizika határain túlra is kiterjedt.

Az alábbiakban megosztjuk a csodálatos fizikus 25 gondolatát, amelyek arról tanúskodnak, mennyire jól ismerte Einstein az emberi természetet.

1. Mindenki egy zseni. De ha egy halat az alapján ítélünk meg, hogy milyen jól tud fára mászni, akkor az egész életét úgy fogja leélni, hogy ostobának hiszi magát.

2. Ha az emberek csak azért jók, mert félnek a büntetéstől és várják a jutalmat, akkor tényleg sajnálatra méltóak vagyunk.

3. Az örültség nem más, mint ugyanazt tenni újra és újra, és várni, hogy az eredmény más legyen.

4. Tanulj a tegnaptól, élj a mánap és reménykedj a holnapban. A legfontosabb azonban, hogy ne hagyd abba a kérdezést.

5. Ha az életben elérhető sikert A-nak vesszük, akkor $A=X+Y+Z$. X a munka, Y a játék, Z pedig, hogy befogod a szád.

6. A képzelet sokkal fontosabb, mint a tudás. A tudás véges. A képzelet felöleli az egész világot.

7. Aki még sosem követett el hibát, valószínűleg még sosem próbált semmi új dolgot.

8. A tudás egyetlen forrása a tapasztalat.

9. Az igazi oktatás az, ami megmarad, miután elfelejtetted mindazt, amit az iskolában tanítottak.

10. A világon két dolog végtelen: a világegyetem és az emberi hülyeség. De a világegyetemben nem vagyok olyan biztos !

11. Amit nem tudsz egyszerűen elmagyarázni, azt nem is érted egészen.

12. Beszéljess egy csinos nővel egy órát, mintha csak egy perc lenne. Tartsd a kezéd egy percig a forró kályhán, meglátod, egy órának fogod érezni. Ez a relativitás.

13. Én mindenkivel egyformán beszélek, a szemetessel ugyanúgy, mint az egyetem elnökével.

14. Az élet olyan, mint a biciklizés. Ha meg akarod tartani az egyensúlyt, mozgásban kell maradnod.
15. A boldog ember túlságosan elégedett a jelennel ahhoz, hogy küzdjön a múlttal.
16. A hatalom mindig vonzza azokat az embereket, akikben kevés a moralitás.
17. Soha ne tégy semmit a lelkiismereted ellenére, még akkor sem, ha a helyzet megköveteli.
18. Minden vallás ugyanannak a fának egy-egy ága.
19. Csak kétféleképpen élheted az életed. Vagy abban hiszel, a világon semmi sem csoda. Vagy pedig abban, hogy a világon minden csoda.
20. Az okos emberek megoldják a problémákat, a zsenik pedig megelőzik őket.
21. Az ember értékét az kéne, hogy meghatározza, amit nyújtani tud, nem az, amit el tud érni. Ne sikeres ember próbálj lenni, hanem értékes!
22. Félek attól a naptól, amikor a technológia fontosabb lesz, mint az emberi kapcsolatok. A világon lesz egy generációnyi idióta.
23. Amit magadért teszel, veled együtt eltűnik, de amit másokért teszel, örökké megmarad.
24. A szerelem jobb tanár, mint a kötelesség.
25. A véletlen Isten eszköze, hogy névtelen maradjon. Ne feledd: semmi sem történik véletlenül.

OOO

Berényi Mihály: December

Ma megjött az első hó, lágyan, csendesen.
Hűvös pelyheit szinte kérem, hogy essen.
S lágy libbenéssel hull. Hallkan, nyüzsögve
belopják az új telet, s elalszik nyögve
e kivénhedt, sápadt Föld – úgy gondolom én –
a hópelyek táncának balettzenéjén.

Szilágyi Domokos: Karácsony

A puha hóban, csillagokban,
az ünnepi foszlós kalácson
láthatatlanul ott a jel,
hogy itt van újra a karácsony.
Mint szomjazónak a pohár víz,
úgy kell mindig e kis melegség,
hisz arra született az ember,
hogy szeressen és szeressék.
S hogy ne a hóban, csillagokban,
ne ünnepi foszlós kalácson,
ne díszített fákon, hanem
a szívekben legyen karácsony.

OOO

Mark Twain és a koldus

Egyszer Mark Twaint egy Hardford-i utcán megszólított egy öreg koldus:

- Adjon egy pár centet, uram, könyörgöm...

Épp egy kocsmá előtt mentek el.

- Jöjjön, barátom - mondta a nagy író -, fizetek magának egy-két pohár italt, hogy felejtse el a szegénységét...

- Én sohasem iszom, uram.

- No, és mi lenne, ha vennék magának egy doboz jó szivart?

- Soha életemben nem dohányoztam...

Közben egy fogadóiroda elé érkeztek.

- No és mit szólna, ha megtennék egy lovat a maga nevében? Remek tippem van!

A koldus tiltakozott:

- Ne tessék! Én soha életemben nem játszottam...

Erre aztán Mark Twainnek hirtelen jó ötlete támadt:

- Jöjjön barátom! Öt dollárt kap, de velem kell jönnie, hogy bemutassam a feleségemnek.

- De kérem - kiáltott fel a koldus -, engem a nők sem érdekelnek!...

- Maga félreért engem barátom - válaszolta Mark Twain jóízűt nevetve -, csak azért akarom bemutatni magát a hitvesemnek, hogy lássa az asszony, hogy mire viszi egy ember, aki nem iszik, nem dohányzik, nem játszik és akit még a nők sem érdekelnek...

Amiért a szülők megöszülnek

Egy nagyvállalat vezetőjének fel kellett hívnia egyik alkalmazottját a központi számítógép meghibásodása miatt. Feltárcsázta a munkatárs otthoni számát, a kagylót pedig egy gyerek vette fel halkán beleszólva: "Hello?"

"Apukád otthon van?" – kérdezte.

"Igen." - suttogta a gyerek vékony hangon.

"Beszélhetnék vele?" A főnök meglepetésére a vékony hang azt mondta:

"Nem." Mivel egy felnőtten szeretett volna beszélni, a főnök azt kérdezte:

"Anyukád ott van?"

"Igen."- hangzott a válasz.

"Beszélhetnék vele?"

A vékony hang ismét azt suttogta: "Nem."

A főnök, remélve, hogy akad valaki, akinél üzenetet hagyhat, azt kérdezte:

"Van még ott valaki?"

"Igen,"- mondta a gyerek - "egy rendőr."

Csodálkozva azon, hogy mit kereshet egy rendőr az alkalmazottjánál, azt kérdezte: "Beszélhetnék a rendőrrel?"

"Nem, el van foglalva," - suttogta a gyerek.

"Mivel van elfoglalva?" - kérdezte a főnök.

"Az apuval, az anyuval és a tűzoltóval beszélget," - hangzott a válasz.

Növekvő aggodalommal, és a telefon háttérében egy helikopterszerű hangot hallva, a főnök azt kérdezte: "Mi ez a hang?"

"Egy helikopter" - válaszolta a suttogó hang.

"Mi folyik ott?" - kérdezte a főnök most már megrémülve.

Félénk suttogó hangon válaszolt a gyerek.

"A mentőalakulat most landolt a helikopterrel."

Megrémülve, aggódva, és enyhén szólva zavartan kérdezte a főnök:

"Mit keresnek?"

Még mindig suttogva, kuncogását visszafojtva az ifjú hang így válaszolt:

"Engem".

Kányádi Sándor: Télelő

Szajzik a Küküllő:
hártyavékony jéggel
szegte be a szélét
a zimankós éjjel.

Kétoldalt a fűzfák
ezüst-zúzmarások,
és olykor a ködtől
egymásig se látnak.

Hová lett a nyári
kedve zubogása?
Már a nap sem jár el
fürödni a gátra.

Legfőbb ügy déltájt
hunyorít a vízre,
de még ő is mintha
fölötte elnézne.

Csak megkönyörül majd
valamelyik éjjel,
és bevonja véges-
végig ezüst jéggel

Fésűs Éva: A lényeg

A szépben az a legszebb,
ami leírhatatlan,
a vallomásban az,
ami kimondhatatlan,
csókban a búcsúzás
vagy nyíló szerelem,
egyetlen csillagban a végtelen.
Levélhullásban erdők bánata,
bújócskás völgy ölében a haza,
vetésben remény, moccanás a magban,
kottasorokban rabul ejtett dallam,
két összekulcsolt kézben az ima,
remekművekben a harmónia,
részekben álma az egésznek,
és mindenben a lényeg,
a rejtőzködő, ami sosem látszik,
de a lélekhez szelídült anyagban
tündöklően ott sugárzik.

Fésűs Éva: Emlék

Én emlékszem a napra,
a drága pillanatra,
az elfogódottságra,
az alig hitt csodára,
szemedre, - mert lehunytad,
szívedre, - mert eldugtad,
ajkadra, amely nem szólt,
s az égre, mert közel volt.

"Én boldog pillanataimban gyermeknek érzem magamat és akkor derűs a szívem, ha munkámban játékot fedezek föl. Félek a játszani nem tudó emberektől és mindig azon leszek, hogy az emberek játékos kedve el ne lankadjon, hogy azok a szűkös életfeltételek, melyek a játék kedvét és lehetőségét szegik, megszűnjenek."
(József Attila)

"A világ olyan gyönyörű, hogy egyre nagyobb felelősség embernek lenni."
(Szabó Magda)

Iskolai dolgozatokból

- Ádám evett a tiltott fa gyümölcséből, ezért büntetésül feleségül kellett vennie Évát.
- Egyiptom őslakói a múmiák.
- Ki volt Hammurapi? - Egy 2 méteres, nagy kőszobor.
- A görög regék szerint minden hajóst elbűvölt a szirének szirénázása.
- A görög ábécé kezdete, alfa, béta, céda.
- A mórok fedezték fel a mór stílust. Leginkább a spanyoloknál terjedt el, akik kiirtották a mórokat. A stílus maradhatott.
- Spanyolország legnagyobb hegyei a piramisok.

- István királyt a pápa felkente a trónra.
- IV. Béla idején járásokra oszlott az ország, a legismertebb járás a tatárjárás volt.
- IV. Béla a tatárjárás után a kihalt nép pótlásáról személyesen gondoskodott.
- ...az volt a szép, amikor az éhenhalt sereg kitakarodott az országból.
- Mit tartalmazott a jobbágyrendelet? - A jobbágyokat robotokra kell cserélni.
- ... mikor II. Endre a szentföldről hazatért, országát és feleségét fenekestül feldúlva találta.
- A mocsári vész 1526-ban volt
- II. József, a vaskalapos király, Mária és Terézia fia volt.
- Arany János a velszi bárdokkal sújtott le a Habsburg-házra.
- Lilla férjes asszony volt, és fogalma sem volt róla, hogy Csokonai valamilyen érzelmet táplál iránta. Egyébként is, őt Vajda Juliannának hívták, honnan tudta volna, hogy neki írta a Lilla-verseket?
- Petőfi egy szegény cselédlány és a magyar nép fia.
- Petőfi úgy rohant a csatába, hogy jobb kezében a vers, bal kezében pedig a kard volt.
- Kölcsey 1815 januárjától 1816 tavaszáig nem írt verset. Ebből az időszakból 3 verse maradt ránk.

- A víz oxigénből és folyadékból áll.
- A harangvirág a bimbambuszok családjába tartozik.
- A modern lakásokban távfűtésű gladiátorokkal fűtenek.
- Az őserdő olyan terület, ahová emberi kéz még nem tette be a lábát.
- A hajó jéghegynak ütközött és elsüllyedt a Duna közepén, innen gyalog folytatták útjukat.
- A szomorú, elhanyagolt sírok mellett életteli teli sírhalmokat is találhatunk.
- A farkas felfalta Piroskát, de belebetegedett, mert Piroska romlott volt.
- Szemünk közepén van egy nyílás, amely mindenkinek fekete, mivel fejünk belül üres.
- Az emberiség nem győz hálát adni Edisonnak, akinek lángelméjéből kipattant a villamos, amely szikrájával hajtja a kocsit és benne az utast.

V I C C O L D A L

A hét megállapítása:

"A berúgás olyan, mint az edzés. Ha másnap nem fáj mindened, akkor nem csináltad jól !"

o0o

A hét bölcsessége:

"A stressz akkor jön létre, ha az agy megtiltja a testnek, hogy fenékbe rúgjon valakit, aki tulajdonképpen megérdemelné !"

o0o

A hét újabb bölcsessége:

"40 felett azért kezdődik a nagybetűs ÉLET, mert a kisbetűket már nem látod..."

o0o

A hét legújabb bölcsessége:

"Az igazi férfit semmi sem kényszerítheti térdre !
Kivéve egy 37 fokos hőemelkedés, mert akkor az életéért harcol..."

o0o

A hét legújabb megállapítása:

"A kopaszok azért olyan bátrak, mert tudják, hogy egyetlen hajuk szála sem görbülhet !"

o0o

Pesti mese:

Volt egyszer egy férfi, aki lehozta a szerelmének a csillagokat.

A nő nézte, nézegette, majd megkérdezte:

- Más színben nem volt ?

o0o

Házasság előtti jó tanács: "Mielőtt elvennéd feleségül, ülj be vele egy forgalmi dugóba minimum két órára !"

o0o

Férfitársaim, ha egy viharos vita készül kitörni a feleségetekkel, tegyétek fel az alapvető kérdést magatoknak: mi a fontosabb neked? Az igazad vagy a nyugalmad ?

o0o

Sohase vitatkozz a feleségeddel. Olyan dolgokra is emlékszik, amelyek még meg sem történtek.

o0o

Feleség a férjnek:

- Drágám, milyen felvételt csináljak magamról, hogy ne tűnjek kövérnek ?
- Röntgent !

o0o

Kohnt kérdezi a fia:

- Apa ! Mi az a visszhang ?
- Fiacskám, az az egyetlen dolog, ami nem engedi, hogy az anyádé legyen az utolsó szó !

o0o

A vendég a kisbabát nézegeti.

- Nahát ! Tiszta apja !

Mire a gyerek anyja:

- Bizony ! Ha elveszik tőle az üveget, rögtön ordítani kezd.

o0o

Két anyós beszélget:- Mi történt a szemeddel?

- Megsérült. Megsértette a kötőtű.
- Kötés közben ?
- Nem, a kulcslyukon keresztül...

o0o

- Képzeld, micsoda tragédia történt! Apósomnak vénségére elment az esze. Átoperáltatta magát nővé.

- Na és akkor mi van?
- Hát nem érted? Nekem most két anyósom van!

o0o

Mondtam az asszonynak, hogy ha a gyerekek elalszanak, játszhatnánk doktorosat.

Erre elővette a noteszát és időpontot adott jövő júliusra...

o0o

- Végre valahára a férjemnek megjött a józan esze.
- Beadta a válópert?

o0o

Tegnap voltam az Aldiban vásárolni. A méz is sokkal drágább lett.
Nem tudtam, hogy a méhek dízellel repülnek...

o0o

A hatvanasok megállapítása:

"Hogy repül az idő ! Nem is vettem észre, hogy mikor váltottam át
romantikáról a reumára..."

o0o

- Hölgyem, borzasztóan sajnálom, de elütöttem a macskáját!

Szeretném valahogy jóvátenni a dolgot.

- Semmi akadálya, de tud Ön egeret fogni?

o0o

A Népszámlálás októberben kezdődött:

- Neve ?

- Ádám

- Felesége neve ?

- Éva

- Azt ne mondja, hogy a kígyó is itt lakik !

Erre a pasas átkiabál a szomszéd szobába:

- Mama, jöjjön át, magát keresik !

o0o

Az oktatási miniszter elmegy a borbélyhoz. Mikor belép, a borbély felkiált:

- Jó napot kívánok, drága miniszter úr!!! Milyen frizurát parancsol?

- Hát maga ismer engem?

- Persze miniszter úr, tudja, én azelőtt tanár voltam, de kevés volt a fizetés,
nem tudtam eltartani a családot, így hát elszegődtem fodrásznak.

Kész a frizura, a miniszter megy haza taxival, ahogy beszáll, a taxis így szól
hozzá:

- Jó napot kívánok, drága miniszter úr! Hová lesz a fuvar?

- Hát maga is ismer engem?

- Persze miniszter úr, tudja, én azelőtt tanár voltam, de kevés volt a fizetés,
nem tudtam eltartani a családot, így hát elszegődtem taxisnak.

Hazaérnek, kiszáll a taxiból, odamegy hozzá egy rongyos koldus:

- Jajj, aranyos drága miniszter úr! Adjon egy pár forintot, otthon éhen hal az
asszony, meg a gyerekek.

- Ember, csak azt ne mondja, hogy maga is tanár volt!

- Jajj, dehogy, drága miniszter úr! Én még mindig az vagyok, csak lyukas-
órám van.

o0o